

Kleine heugelijkheden in het eschaton

In Oekraïne valt de bommenregen als vanouds. De Russische beer jaagt zijn Koude Oorlogse voorraden aan smeerlapperij er aan hoog tempo door en noopt het Avondland tot het moeizame opschalen van zijn eigen productie zulks. Te midden de ruïnes van een land sterft een generatie. *Nie wieder*, weet je nog.

En toch. Net dan vinden voormalige Sovjetrepublieken in het centraal-Aziatisch hooggebergte dat het welletjes geweest is. Na een abrikozenoorlog en strijd om metertjes tuin hier en kilootjes bouwval daar zagen de plaatselijke autocratieën van Kirgizië en Tadzjikistan het licht. Ze hadden er maar een dikke drie decennia voor nodig, maar er kan weer geknuffeld worden en de abrikozen kunnen weer groeien aan beide kanten van de grens.

In Soedan sterven mensen als vanouds van de honger. Net zoals Congo gaat het land gebukt onder een verscheurende burgeroorlog. Het Israëlische regime trekt de verkeerde lessen uit de geschiedenis en in Gaza is toekomst al tijden tot een slechte mop geworden. Erdoğan ziet kans om de overgebleven fundamenten van de democratie in Turkije te ondergraven en wereldwijd verwacht men diezelfde democratie met een dictatuur van de meerderheid, beschouwt men de scheiding der machten als een te overwinnen obstakel.

Maar in Armenië en Azerbeidzjan schijnt een fletse zon terug over Nagorno-Karabach. Ook Somalië en Ethiopië tekenen akkoorden en beloven beterschap, werken aan herstel. Het zijn kleine overwinningen in een wereld waar de mens maar traag lijkt te leren. Er worden stappen achteruit gezet, maar immer minder dan de stappen die vooruit worden gezet, al valt die voorwaartse beweging van Echternach soms lastig te ontwaren. Tegenover elke Acid typt een Frederik de Backer zijn stukken, tegenover elke Scott Bessent pent een Thomas Piketty zijn boeken.

't Is nog al nie naar de wuppe, dixit Wannes Cappelle. De hoop sterft als laatste en soms, soms ziet een mens de klaarte.